

Από το βίο του Αγίου Θεοδοσίου του Κοινοβιάρχου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Τί νομίζετε πως έκανε ο μεγάλος Θεοδόσιος, που ήξερε πως τίποτε άλλο δεν ωφελεί τόσο τους ανθρώπους στο να γίνουνε ενάρετοι και στο να μένουνε πάντα τέτοιοι, όσο το να στοχάζονται και να θυμούνται, πως κάποτε θα πεθάνουν;

Πρόσταξε τους μαθητές του να κατασκευάσουν ένα μεγάλο μνήμα. Και για να τους θυμίζει -όπως είναι και τ' όνομά του- το τέλος τους, και για να κεντρίζει το ζήλο τους στην αρετή. Μα και για να τους δέχεται, όταν πεθαίνουνε· κι' επειδή και πρόβλεψε τι θα συνέβαινε. Όταν λοιπόν ετοιμάσθηκε το μνήμα, πήγε και στάθηκε από πάνω του, και οι μαθητές του τον περικύκλωσαν. Κι' επειδή με τα προβλεπτικά μάτια του λογισμού του έβλεπε καθαρά τι θα γινόταν, γύρισε και τους είδε και τους είπε χαριτωμένα και πρόσχαρα. Το μνήμα είναι έτοιμο· να δούμε τώρα ποιος από σας θα το εγκαινιάσει;

Κι' αυτός μεν τα είπε αυτά έτσι πρόσχαρα κι' ευχάριστα. Ο Βασίλειος όμως, που είχε το αξίωμα του ιερέα και ο ζήλος του για το καλό ήταν μεγάλος και σύμφωνος

με τη Πατερική παράδοση, κι' έμοιαζε γι' αυτό στο πνευματικό του πατέρα - περισσότερο από όσο μοιάζουν τα παιδιά στο φυσικό τους πατέρα- αυτός λοιπόν κατάλαβε, πως ο δάσκαλος δεν μίλησε άσκοπα κι' ούτε έριξε τα λόγια του στον αέρα, κι' αμέσως πρωτάρπαξε το λόγο του· και ήταν έτοιμος να προτιμήσει από τη ζωή το θάνατο· επειδή ήξερε, πως αυτό δεν είναι ένα πράγμα ανεπιθύμητο, άλλα πολύ ωφέλιμο.

Αμέσως λοιπόν γονάτισε· κι' ακουμπώντας στο χώμα το πρόσωπό του, είπε: Ευλόγησέ με, Πατέρα μου, κι' αν το θελήσεις εγώ πρώτος θα εγκαινιάσω αυτόν τον τάφο. Αυτό του ζήτησε· κι' εκείνος του το παραχώρησε. Κι' από τη στιγμή εκείνη ο τάφος τον περιέλαβε. Κι' έδωσε ο άγιος Πατέρας εντολή να του γίνονται όλα εκείνα που συνηθίζονται για τους νεκρούς, τα τρίτα του δηλαδή, και τα εννιάμερά του, και τα σαράντα του.

Κι' όταν πλέον τελείωσαν και τα σαράντα του, ο Βασίλειος χωρίς ούτε πυρετός να τον πιάσει και χωρίς να αισθανθεί κανένα πόνο, είτε στο κεφάλι του είτε και σ' άλλο μέρος του κορμιού του, εκδήμησε προς τον Κύριο· σαν να κοιμήθηκε έναν ύπνο ήμερο και ευχαριστότατο, που του στάθηκε βραβείο της υπακοής του και της προθυμίας του να παρουσιασθεί στο Θεό πρώτος, και πρώτος αυτός να στεφανωθεί.

Σαράντα λοιπόν από τότε ήμερες κατά σειρά, ο ιερός αυτός Βασίλειος ερχόταν στις βράδυνες συνάξεις των αδελφών και στεκόταν ανάμεσα στον ιερό χορό τους κι' έψαλλε μαζί τους, και μόνο ο μεγάλος Θεοδόσιος τον έβλεπε και τον άκουε. Κι' ενώ κανένας άλλος, ούτε την όψη του έβλεπε ούτε κι' άκουε τη φωνή του, ένας αδελφός μόνο, που τον έλεγαν Αέτιο και ήταν μαθητής του Θεοδόσιου κι' ακολουθούσε κατά πάντα τα χνάρια του μεγάλου του δασκάλου, τον άκουε μονάχα που έψαλλε, χωρίς όμως και να βλέπει το πρόσωπό του.

Τον ρώτησε λοιπόν, αν ακούει κι' αυτός τη φωνή του πεθαμένου. Κι' εκείνος του απάντησε, πως τον ακούει, και πως τον βλέπει· και ότι αν το ήθελε, θα του τον έδειχνε όταν θα ερχόταν.

Έπιασε λοιπόν η νύχτα, κι' έγινε η Σύναξη· κι' ο άγιος του Θεού ξεχώρισε πάλι καλά το Βασίλειο που στεκόταν με τους άλλους που ψάλλανε, κι' έψαλλε κι' αυτός μαζί τους. Και δείχνοντάς τον, με το δάκτυλό του στον Αέτιο, προσευχήθηκε στο Θεό και είπε: Άνοιξε, Κύριέ μου, τα μάτια του, και καταξιώσέ τον να δει το μεγάλο σου αυτό θαύμα και μυστήριο.

Κι' αυτός, όταν τον είδε και τον αναγνώρισε, από τη λαχτάρα του θέλησε να τρέξει και να τον αγκαλιάσει. Ήταν όμως άπιαστος· κι' από τη στιγμή εκείνη έγινε

ο Βασίλειος αθέατος, κι' ακούστηκε μονάχα η φωνή του· «Είθε να σωθείτε, αδελφοί και πατέρες μου. Εμένα πλέον δεν θα με ξαναδείτε».

Κι αυτό που έγινε, φανερώνει πως είναι αληθινότατο και βεβαιότατο αυτό που λέει ο Χριστός στο Ευαγγέλιο του· «Όποιος πιστεύει σ' έμένα, κι' αν αποθάνει, θα ζει».

Πηγή: Από τον Ευεργετινό.